

Arrest

nr. 282 475 van 22 december 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 november 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat J. HARDY verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 25 mei 2021.

1.2. Op 26 augustus 2022 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Pashtu machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 9 september 2022 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Afghaanse nationaliteit te beschikken, een Pashtoun en moslim te zijn. U bent geboren in het dorp Lalme in het district Chaparhar in de provincie Nangarhar. U bent niet naar school gegaan. U werkte op onregelmatige basis als arbeider. U vervoerde dingen op uw schouders of met een kar in de stad. Voorts hielp u uw vader met het telen van tarwe, katoen en maïs. Uw ouders, uw jongere broer en uw jongere zus wonen nog steeds in Lalme. U verklaarde bij aankomst in België minderjarig te zijn.

U kwam thuis van uw werk in het autostation in Chaparhar, wanneer uw vader u vroeg kruiden en gras te gaan halen op jullie velden om jullie dieren te voederen. Onderweg zag u ongeveer vijf Talibanleden zakken laten neerdalen onder een brug. De Taliban zagen u en riepen uw naam, maar u reageerde niet en liep weg. Thuis vertelde u uw vader wat er was voorgevallen. Hij contacteerde de malik (dorpshoofd), waarna de malik de 'National Directorate of Security' (NDS) verwittigde. Ongeveer anderhalf uur nadat u de Taliban aan de brug zag, viel de NDS de Taliban aan op dezelfde locatie. Enkele leden van de Taliban kwamen daarbij om het leven terwijl andere leden gewond geraakten. Uw vader stuurde u naar uw maternale oom. U vernam van uw vader over het gevecht. U verbleef vijf dagen bij uw oom, waarna u het land verliet. U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië en Servië tot Roemenië. Van Roemenië reisde u in een vrachtwagen tot België. U diende een verzoek om internationale bescherming in op 25 mei 2021.

Ongeveer zes maanden na uw aankomst in België, kwamen de Taliban langs in uw gezinswoning in Lalme op zoek naar u. Ze zeiden uw vader dat u werkzaam was voor de inlichtingen en sloegen hem. Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u kopieën van uw 'taskara' (Afghaans identiteitsdocument) en de taskara's van uw vader, uw moeder, uw broer en uw zus neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Allereerst dient te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd; u verklaarde bij aankomst in België minderjarig te zijn. Immers, de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij op 28 juni 2021, stelt dat u ouder dan 18 jaar bent, waarbij 21,5 met een standaarddeviatie van een tweetal jaar een goede schatting is. Dat u minderjarig zou zijn geweest bij aankomst in België en op 30 april 2005 geboren zou zijn, blijkt na medisch onderzoek niet aannemelijk. Bovendien verklaart u tijdens uw persoonlijk onderhoud dat u verklaarde minderjarig te zijn uit angst voor deportatie, waarmee u de fraude toegeeft (NPO, p.5). Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordeed, ondermijnt reeds bij voorbaat uw geloofwaardigheid.

Het CGVS wenst voorts aan te stippen dat u aan het begin van uw persoonlijk onderhoud gevraagd wordt hoe uw gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verliep, waarop u antwoordt dat het goed ging (NPO, p.3). Op de vraag of u de tolk bij de DVZ goed heeft begrepen, antwoordt u positief, alsook op de vraag of de vragenlijst van het CGVS luidop aan u werd voorgelezen (NPO, p.4). Bovendien stuurde u via uw advocaat enkele correcties door over de vragenlijst, wat u ook bevestigt aan het begin van uw persoonlijk onderhoud (NPO, p.5).

Verder dient te worden vastgesteld dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw beweerde problemen met de Taliban, en niet in het minst omdat u hierover geen consistente verklaringen weet af te leggen. Bij

de DVZ vertelde u dat de Taliban uw vader thuis bezochten en hem sloegen toen u zich vijf dagen schuilhield bij uw oom, waarna ze nogmaals langskwamen twee maanden voor uw onderhoud bij de DVZ (vragenlijst CGVS, genoteerd door een ambtenaar van de DVZ, vraag 3.5). Echter vertelt u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS niets over dat eerste bezoek. U verklaart dat de Taliban naar uw huis kwamen twee maanden na de val van de vorige regering (NPO, p.13). Gevraagd of ze ooit voor dit bezoek al eens langskwamen, antwoordt u dat ze naar uw woning kwamen na uw vertrek uit het land. U geeft vervolgens wisselende verklaringen dat ze niet langskwamen tijdens het regime van de Taliban, maar voor de val van de vorige regering (NPO, p.21). Ter verduidelijking wordt u nogmaals gevraagd of het bezoek voor of na uw vertrek uit Afghanistan plaatsvond, waarop u antwoordt dat u reeds ongeveer zes maanden in België was toen de Taliban langskwamen (NPO, p.21). U stelt voorts dat de Taliban niet naar uw huis konden komen tijdens het regime van de vorige regering, gezien de toenmalige overheid nog aanwezig was in uw regio (NPO, p.22). Geconfronteerd met uw uiteenlopende verklaringen bij de DVZ en het CGVS, ontkent u uw verklaringen bij de DVZ en herhaalt u dat u reeds in België verbleef toen ze langskwamen (NPO, p.26). Het CGVS wenst hieromtrent te verwijzen naar de correcties die u doorstuurde, alsook de verklaringen die u aan het begin van het persoonlijk onderhoud gaf (zie supra). De loutere ontkenning van uw eerder afgelegde verklaringen, niettegenstaande deze ingaan tegen wat u bij aanvang van het onderhoud op het CGVS liet optekenen, vormt hierdoor geen afdoende verschooning voor de vastgestelde inconsistentie omtrent de tijdssituering van het bezoek van de Taliban aan uw woning en aan uw vader.

Daarnaast verklaarde u aanvankelijk tijdens uw persoonlijk onderhoud bij de DVZ dat u zag hoe de Taliban wapens lieten zakken onder de brug, waarna de overheid deze wapens heeft gevonden en ze in beslag heeft genomen (vragenlijst CGVS, genoteerd door een ambtenaar van de DVZ, vraag 3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaart u echter dat het bommen betroffen (NPO, p.13 & p.16). Geconfronteerd met uw verklaringen bij de DVZ, antwoordt u dat wapens en bommen hetzelfde zijn (NPO, p.16). Echter verklaarde u bij de DVZ dat veiligheidstroepen van de overheid ze (de wapens dus) in beslag namen, wat niet aan de orde is wanneer het om bommen zou gaan, aangezien deze onschadelijk dienen te worden gemaakt ipv. in beslag te worden genomen. Op het CGVS wordt u gevraagd wat er verder met de bommen gebeurde, waarop u antwoordt dat u reeds was vertrokken en het dus niet weet. Nadat de vraag herhaald wordt, antwoordt u dat uw vader u zei naar het huis van uw oom te gaan (NPO, p.18). Nogmaals geconfronteerd met de uiteenlopende verklaringen die u aflegt aangaande datgene wat de Taliban uitspookten, verklaart u dat ze u bij de DVZ vroegen om uw zaak kort uit te leggen (NPO, p.25). Deze werkwijze verklaart echter niet waarom u dan totaal andere dingen zou verklaren, die even kort zijn. Dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over wat de Taliban precies onder de brug legden, alsook wat er vervolgens mee gebeurde, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw problemen met de Taliban.

Ook uw verklaringen aangaande bij wie u zich ongeveer vijf dagen schuilhield, blijken volledig inconsistent te zijn. Bij de DVZ verklaarde u dat u bij uw oom langs moeders zijde verbleef, gezien uw moeder zich daar reeds bevond (vragenlijst CGVS, genoteerd door een ambtenaar van de DVZ, vraag 3.5). Bij het CGVS verklaart u evenwel aanvankelijk dat u naar Akhond Kalai ging waar uw maternale oom woont, waarna u zich corrigeert dat uw tante daar woont. Om duidelijkheid te scheppen, legt het CGVS u uit dat u reeds verklaarde bij uw maternale tante te hebben verbleven waarna u verklaart bij uw oom langs vaderskant te hebben verbleven. U legt uit dat u in het huis van uw tante verbleef, en dat u de man van uw tante uw maternale oom noemt (NPO, p.18). Gevraagd wat de naam is van deze man, antwoordt u K. (...). Gevraagd hoe uw maternale tante heet, antwoordt u S. (...). Echter heeft u deze naam niet genoemd toen u gevraagd werd wie de broers en zussen van uw moeder waren (NPO, p.11). Nogmaals wordt u om verduidelijking gevraagd, namelijk of K. (...) de broer is van uw moeder, of het de man is van uw tante langs moederskant, aldus de zus van uw moeder. U antwoordt dat K. (...) uw maternale oom is en dat de man van uw tante ook K. (...) heet (NPO, p.19). U verklaart aldus dat u bij uw tante S. (...) en haar man K. (...) verbleef, echter verklaart u vervolgens dat S. (...) de zus van uw vader is. Nogmaals probeert het CGVS duidelijkheid te scheppen door de vraag of het correct is dat u bij de zus van uw vader verbleef, wat u bevestigt (NPO, p.19). U geeft aldus een andere persoon op bij wie u verbleef dan wat u bij de DVZ heeft verklaard, namelijk uw tante langs vaderskant in plaats van uw oom langs moederskant. Gevraagd om welke reden u dit niet heeft gecorrigeerd met de hulp van uw advocaat, antwoordt u dat de tolk bij uw advocaat het Pashtou niet begreep, gezien hij Dari sprak (NPO, p.20). Echter kan dit niet verklaren hoe u de andere correcties wel heeft kunnen maken via uw advocaat indien u en de tolk elkaar niet begrepen. U wordt nogmaals gevraagd bij wie u gedurende vijf dagen verbleef, waarop u antwoordt dat u bij uw maternale oom verbleef, de man van uw tante (NPO, p.28-29). Dat u steeds wisselende antwoorden biedt op deze vraag en verstrikt geraakt in uw eigen antwoorden, kan het CGVS aldus niet overtuigen. Er dient aldus te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze

ondermijnd wordt door de tegenstrijdigheden die werden vastgesteld doorheen uw verklaringen bij het CGVS, alsook met uw verklaringen bij de DVZ.

Verder dient te worden opgemerkt dat onlogische verklaringen uw geloofwaardigheid verder aantasten. U vertelt dat de Taliban u verdenken van samenwerking met de inlichtingendienst van de overheid (NPO, p.12). Gevraagd om welke reden ze deze conclusie trokken, en niet zouden aannemen dat u per toeval passeerde, antwoordt u dat ze u vroegen te stoppen, maar u niet stopte en wegliep (p.23). U verklaart bovendien dat het gevecht tussen de overheid en de Taliban ongeveer anderhalf uur nadat u hen zag aan de brug van start ging (NPO, p.18). Gevraagd om welke reden de Taliban nog anderhalf uur bij deze brug bleven, totdat de overheid hen aanviel, nadat ze u reeds zagen en vermoedden dat u voor de inlichtingen werkte, antwoordt u dat ze waarschijnlijk een hinderlaag aan het plannen waren tegen de Amerikaanse of overheidstroepen (NPO, p.24). Dat Taliban op deze plek aan de brug dan bleven rondhangen, nadat ze in hun hoofde betrapt werden door iemand van de overheid, is volstrekt onlogisch. Daarenboven dringt de vraag zich op waarom Taliban u dan niet eerder zijn komen zoeken, gezien ze u als een verrader en spion aanzagen. U verklaart namelijk bij het CGVS dat de Taliban langskwamen bij uw woning zes maanden nadat u al in België was gearriveerd, alsook dat u acht maanden onderweg was van Afghanistan tot België (NPO, p.6). Dat Taliban niet eerder langskwamen op zoek naar u en er meer dan een jaar (!) over deden - wat u bevestigde na confrontatie betreffende het bezoek (zie supra) - doet de wenkbrauwen fronsen. Indien ze er werkelijk op gebrand waren om u op te sporen, moge men verwachten dat ze niet meer dan een jaar zouden wachten. Hiermee geconfronteerd, stelt u dat de Taliban niet zomaar naar uw woning konden komen tijdens het bewind van de vorige regering. Echter hadden de Taliban 's nachts de controle over uw dorp voor uw vertrek uit Afghanistan, volgens uw verklaringen, waardoor zij reeds de kans hadden u snel op te sporen (NPO, p.6).

Voorts verklaart u dat uw ouders, broer en zus nog steeds in het dorp wonen (NPO, p.10). Dat uw familie het dorp intussen niet is ontvlucht, ondanks uw verklaring dat u als een spion voor de vorige regering wordt/werd aanzien, lijkt nogmaals te bevestigen dat u noch uw familieleden in werkelijkheid problemen met de Taliban hebben gekend.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De kopieën van uw 'taskara' (Afghaans identiteitsdocument) en de taskara's van uw familieleden kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Hieruit kan immers niets afgeleid worden over mogelijke problemen die u in Afghanistan gekend zou hebben. Deze tonen louter jullie identiteit aan, wat in deze beslissing niet betwist wordt.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld

geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de Taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de Taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de Taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van

incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de Taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De Taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De Taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de Taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden.

Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Afghanistan in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de Taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt.

Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-

economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de Taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De Taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de Taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden

dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen, administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt.

Verzoeker citeert de door hem geschonden geachte bepalingen en rechtspraak inzake het zorgvuldigheidsbeginsel en gaat vervolgens in op de motieven van de bestreden beslissing inzake de vastgestelde tegenstrijdigheden.

Verzoeker betoogt als volgt met betrekking tot zijn specifiek profiel: *“Verzoeker benadrukt dat hij ongeschoold en analfabeet is. Hij komt uit de laagste sociale klasse in Afghanistan. Zijn familie bekleedde geen belangrijke of verantwoordelijke posities, ze waren boeren. Ze bezaten ook een ezel, zoals verzoeker al zei (gehoorverslag, p. 13 en 15): (...). Het bezitten van een ezel is een teken van armoede in Afghanistan: (...). Het is zelfs een belediging geworden. Zoals vermeld in een artikel van Oxfam International zijn boeren een gemarginaliseerde groep, uitgesloten van de samenleving en bespot: (...). Bovendien, leverde zijn manier van zich uit te drukken grote moeilijkheden op voor de tolk tijdens de consult. Inderdaad, wanneer hij zich uitsprekt, is het opvallend dat hij ongeschoold is en heeft nooit goed leren spreken. Zijn uitspraak is slecht en zijn uitleg is onsamenhangend. Hij heeft moeite om de vraag te begrijpen en een adequaat antwoord te formuleren. Men dient rekening te houden met het voorafgaande om verzoekers vertelvaardigheden te beoordelen, alsmede vanwege de kwetsbaarheid binnen de samenleving die hieruit blijkt, aangezien hij van niemand hulp krijgt en geen middelen heeft om zichzelf te helpen.”*

Vervolgens gaat verzoeker in op de specifieke tegenstrijdigheden die werden vastgesteld in de bestreden beslissing. Omtrent zijn leeftijd argumenteert hij als volgt: *“Zoals uitgelegd door verwerende partij, heeft verzoeker bij aankomst in België verklaard minderjarig te zijn. Tijdens zijn persoonlijke onderhoud heeft hij toegegeven dat hij verklaarde minderjarig te zijn uit angst voor deportatie. Dit doet niets af aan de werkelijkheid van zijn vrees in geval van terugkeer naar Afghanistan.”* Met betrekking tot zijn problemen met de taliban doet hij het volgende gelden: *“Verzoeker heeft tegenstrijdige verklaringen afgelegd over wanneer de Taliban naar zijn gezinshuis kwamen en zijn vader sloegen. Deze inconsistenties kunnen worden verklaard door de stress en tijdsproblemen waarmee verzoeker te kampen heeft. Het blijkt dat de Taliban een eerste keer kwamen toen verzoeker al in België was, meer bepaald tijdens zijn Dublin-procedure. Ze zeiden dat verzoeker voor de inlichtingen werkt en hebben zijn vader geslagen. Ze kwamen een tweede keer in januari 2022. Ze vroegen waar verzoeker was. Zijn jongere broer heeft het hem verteld (gehoorverslag, p. 21): (...).”* Met betrekking tot zijn verklaringen over wat de taliban onder de brug hebben gelegd betoogt hij: *“Verwerende partij wijst erop dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over wat de Taliban precies onder de brug legden. Verzoeker heeft eigenlijk niet gezien wat in de zakken stond maar is ervan uitgegaan dat het om wapens of bommen ging (gehoorverslag, p. 16): (...). Verzoeker wenst uit te leggen dat bommen en wapens voor hem, en op algemene wijze in Pashtu-jargon, hetzelfde zijn. Dat is ook wat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde (gehoorverslag, p. 16): (...).”* Omtrent zijn verklaringen over de persoon bij wie hij zich vijf dagen schuilhield, argumenteert verzoeker als volgt: *“Verwerende partij werpt op dat verzoekers verklaringen aangaande bij wie hij zich ongeveer vijf dagen schuilhield volledig inconsistent blijken te zijn. Verzoeker verklaart dat hij tijdens zijn persoonlijke*

onderhoud de verschillende banden die hem verbonden met deze persoon bij wie hij zich schuilhield probeerde uit te leggen, maar hij raakte in de war door de stress. Hij beweert nu dat het zijn tante langs vaderzijde is. Haar naam is S. (...) en haar man heet K. (...). Ze is de zus van zijn vader en hij beschouwt K. (...) als zijn oom. Hij beweerde daarom terecht dat hij zich bij zijn oom had verstopt (vragenlijst): (...). Hij heeft het ook tijdens zijn persoonlijke onderhoud verklaard (gehoorverslag, p. 19): (...)."

Voorts gaat verzoeker in op zijn verklaringen die door verwerende partij onlogisch bevonden werden en betoogt: "Verwerende partij vindt de verklaringen van verzoeker volgens dewelke de Taliban hem van samenwerking met de inlichtingendienst van de overheid verdenken, onlogisch. In dit opzicht, wenst verzoeker te benadrukken dat de Taliban in de eerste plaats hem niet verdachten maar dat ze na de val van de vorige regime, toegang hebben gehad tot de informatie waarover de inlichtingendienst beschikte. Deze bewering zou worden bevestigd door objectieve informatie: (...). Ze zijn dan te weten gekomen dat het verzoeker was die hen had aangegeven. Dit verklaart ook dat de Taliban pas later naar zijn gezinshuis zijn gegaan. Inderdaad, toen verzoeker hen op de brug heeft gezien, kenden ze hem niet. Bovendien, verklaart dit ook dat de Taliban nog anderhalf uur bij de brug zijn gebleven: ze dachten niet dat verzoeker hen bij de NDS zou aangeven." Met betrekking tot zijn familie doet hij het volgende gelden: "Verwerende partij werpt op dat het feit dat verzoekers familie het dorp niet is ontvlucht nogmaals lijkt te bevestigen dat ze geen problemen met de Taliban hebben gekend. Verzoeker wenst te benadrukken dat, ook al is zijn familie bang voor de Taliban, zijn ze ook heel arm en hebben ze geen geld om hun dorp te verlaten. Bovendien, behoren ze tot de lagere klasse van de samenleving; ze zijn gemarginaliseerd en afgewezen. Niemand zou hen onderdak bieden."

In een derde middelonderdeel gaat verzoeker in op zijn hoedanigheid als vluchteling. Hij betoogt dat hij elementen cumuleert op grond waarvan kan worden aangenomen dat hij een risicoprofiel heeft in geval van terugkeer. Vervolgens somt hij volgende elementen op: i) "Het feit dat verzoekers tot een gemarginaliseerde sociale klasse behoort Zoals supra uitgelegd, behoort verzoeker tot de lagere sociale klasse in Afghanistan. Het behoren tot deze sociale klasse is gemakkelijk te herkennen aan het bezit van een ezel. Inderdaad, alleen boeren en de armste mensen bezitten een ezel. Deze mensen worden gemarginaliseerd: ze zijn bespot en uitgesloten van de samenleving. Men dient hiermee rekening te houden vanwege verzoekers kwetsbaarheid binnen de samenleving die hieruit blijkt, aangezien hij van niemand hulp krijgt en geen middelen heeft om zichzelf te helpen. Dit deel van verzoekers risicoprofiel werd door de CGVS niet onderzocht, hoewel verzoeker verklaard had dat hij zijn boerenvader hielp en een ezel bezat." ii) Het feit dat de taliban hem ervan verdenken met de inlichtingen diensten te hebben samengewerkt. In dit kader verwijst hij naar de EASO 'COI Report Afghanistan Country focus', p. 47 van januari 2022 (internetlink), een ASYLOS verslag (onbruikbare internetlink) en de EUAA 'Country Guidance Afghanistan', p. 64 van april 2022. iii) "Het feit dat hij de taliban aan de NDS heeft aangegeven". iv) "Het feit dat de Taliban al twee keer naar zijn gezinshuis zijn gegaan, naar hem hebben gevraagd en zijn vader hebben geslagen". v) "Het feit dat hij in België asiel heeft gevraagd". Hierbij verwijst hij naar en citeert het ASYLOS rapport 'Afghanistan: COI Repository 1st September 2021 – 30 November 2022', p. 221 en betoogt: "Het feit dat verzoeker al bijna een jaar en een half in België heeft doorgebracht, het feit dat hij asiel heeft aangevraagd en aan westerse autoriteiten informatie over de taliban heeft verstrekt, en zich tegen hen verzet, bracht mee dat hij het risico liep als verrader te worden beschouwd. In geval van terugkeer loopt verzoeker het risico te worden ondervraagd over de redenen van zijn vertrek en zijn activiteiten in het buitenland." vi) "Zijn lange verblijf in Europa". vii) "Zijn verwestering. Zoals geoordeeld door Uw Raad in een arrest nr. 270 813 dd. 31.03.2022 dient er zorgvuldig onderzocht te worden of deze elementen ten gevolge van de gewijzigde Afgaanse context een feit is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt (pg. 12 van het arrest - hier betrof de zaak een volgend verzoek om internationale bescherming): (...). Het CGVS moest dus in casu de situatie van verzoeker ten aanzien van zijn lang verblijf in het Westen, analyseren voor het nemen van zijn beslissing, want die verhoogt de vrees voor vervolgingen in hoofde van verzoeker. Verzoeker is een jonge man die net een jonge volwassene was wanneer hij in Europa aankwam en er sindsdien woont: concreet betekent dit dat hij in Europa aankwam wanneer hij 20 was en dus beïnvloed werd door de Europese en dan Belgische gewoonten, de Belgische mode en de Belgische jeugd. Vervolgens gedraagt hij zich als een westerling, kleedt hij zich als een westerling, rookt hij, gebruikt hij marihuana, heeft hij contacten met vrouwen,... Echter weet men dat de taliban zulk gedrag en zulke houding niet tolereren. Verzoeker zal dus vervolgd worden door de taliban in geval van terugkeer."

Verzoeker besluit zijn betoog omtrent de vluchtelingenstatus door te stellen dat: "Op grond van artikel 48/7 Vw, is het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is. Verzoeker moet de vluchtelingenstatus worden toegekend op grond van het verband met het Verdrag van Genève van 1951."

Verzoeker vreest vervolging wegens politieke redenen (verklaring van de Taliban en door hen wordt gepercipieerd als iemand die voor de inlichtingendienst werkt), alsmede wegens het feit dat hij tot bepaalde sociale groepen behoort: als iemand die tot de lagere sociale klas behoort, als een jonge verwesterde jongen, en als een teruggekeerde (afgewezen) asielzoeker."

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker de toekenning van de subsidiaire bescherming. Verzoeker meent, in tegenstelling tot de bestreden beslissing, dat hem wel de subsidiaire bescherming moet worden toegekend of dat minstens de beslissing moet vernietigd worden aangezien er op grond van zijn eerder aangehaalde persoonlijke elementen en de algemene situatie in Afghanistan wel sprake is van een reëel risico op ernstige schade in zijn hoofd. Hij verwijst hierbij naar het RvV arrest nr. 270 813 dd. 31 maart 2021.

Met betrekking tot artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet en de beoordeling van de socio-economische en humanitaire situatie door verwerende partij citeert verzoeker vooreerst punt 4.4.6. tot 4.4.12 van voormeld arrest van de Raad en betoogt vervolgens dat de daarin uiteengezette redenering in casu toepasselijk is: *"de gedragingen van de taliban hebben een ontwrichtend effect op de reeds precaire socio-economische omstandigheden. Verzoekers nationaliteit is door verwerende partij niet betwist en de bevindingen van het arrest moeten in de situatie van verzoeker worden toegepast. Uit de door verwerende partij laatste toegevoegde rapporten blijkt dat de situatie sinds Uw arrest niet veranderd is."* Verzoeker citeert vervolgens uit een Human Rights Watch artikel van 1 maart 2022 (internetlink), een Wereldbank document (onbruikbare internetlink) en een USAID document (onbruikbare internetlink) en stelt dat deze conclusie nog steeds geldt in de huidige zaak. Tevens gaat hij, onder verwijzing naar een ASYLOS rapport (onbruikbare internetlink), ook in op de socio-economische situatie in de provincie Nangarhar, waaromtrent hij aangeeft: *"In juli en augustus 2022, hebben grote overstromingen de provincie Nangarhar getroffen, waarbij verschillende doden zijn gevallen, maar ook aanzienlijke schade aan de landbouw is aangericht. Bovendien heeft Nangarhar het op één na hoogste aantal huishoudens met schulden in Afghanistan. Verder is Nangarhar een van de meest door hongersnood maar ook door longontsteking en COVID-19 getroffen regio's, en dit in een situatie waar de ziekenhuissector ondergefinancierd is."*

Met betrekking tot artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet en de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan stelt verzoeker dat ook hier de conclusies getrokken door de Raad in zijn arrest nr. 270 813 gelden en citeert punt 4.4.17.. Verzoeker betoogt dat het CGVS in casu geen zorgvuldige analyse heeft gevoerd van de persoonlijke omstandigheden van verzoeker die voor hem het risico om slachtoffer te worden van het willekeurig geweld, verhogen. Verzoeker citeert uit de EUAA "Country Guidance" van april 2022, p.128 (onbruikbare internetlink), ASYLOS rapport 'Afghanistan: COI Repository 1st September 2021 – 30 November 2022', p. 17 en 'Situation of human rights in Afghanistan Report of the United Nations High Commissioner for Human Rights', p. 6 (internetlink) en stelt dat deze informatie voor zichzelf spreekt.

Met betrekking tot de veiligheidssituatie in Nangarhar stelt verzoeker, onder verwijzing naar het CEDOCA verslag 'COI Focus: Afghanistan, Veiligheidssituatie' van mei 2022, dat de situatie er catastrofaal is sinds de machtsovername door de taliban. Onder verwijzing naar een OSAR rapport (onbruikbare internetlink) en de EASO 'COI Report Afghanistan Country focus', p. 47 van januari 2022 (internetlink), stelt hij ook dat *"de statistieken getuigen van geweld tegen burgers alsook explosies en gevechten. In vergelijking met andere regio's is de provincie Nangarhar het doelwit van talloze terroristische aanvallen."* Hij besluit dit deel door te stellen dat: *"Er bestaan in casu persoonlijke omstandigheden in hoofd van verzoeker die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld: hij is afkomstig van een provincie en district waar er willekeurig geweld bestaat, hij is er beschouwd als iemand die voor de inlichtingendiensten werkt, hij heeft Afghanistan verlaten toen hij twintig was, hij is nu een jonge man die bijna twee jaarlang in het Westen heeft geleefd en hij is verwesterd (kleedt zich naar Europese mode, rookt, gebruikt marihuana, is zich aangepast aan het westerse manier van denken en leven), hij zou terugkeren als afgewezen asielzoeker (niet betwist)."*

Verzoeker besluit zijn als volgt: *"Een volledige analyse van de onderhavige zaak, rekening houdend met de specifieke omstandigheden hiervan, leidt tot de conclusie dat verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging in geval van terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker stelt dat artikel 48/6 Vw van toepassing is, aangezien hij een reële inspanning heeft geleverd om zijn vordering te staven. Zijn analfabetisme en gebrek aan onderwijs verklaren de inconsistenties in zijn verhaal. Zijn relaas moet worden geanalyseerd in het licht van de persoonlijke context en de algemene context in Afghanistan. Bovendien is artikel 48/7 Vw ook van toepassing, aangezien uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker in het verleden reeds rechtsreeks werd bedreigd met ernstige schade."*

Verzoeker vraagt hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in nog ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Bestreden beslissing;

2. Pro deo aanstelling.

3. Aanvullende nota

Verwerende partij legt in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer dd. 29 november 2022 waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: (1) EUAA “Afghanistan Security Situation” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf; (2) COI Focus “Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 23 september 2022 (papier versie in bijlage); (3) COI Focus “Afghanistan. Veiligheidssituatie” van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf; (4) EASO “Afghanistan Country Focus” van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf; (5) EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf; (6) EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif.pdf; (7) EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en (8) EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van april 2022, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna “Kwalificatierichtlijn”) en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, “indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkwerijze gemakkelijker

toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker” (HvJ, C-277/11, M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

5.2. Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. Bij de indiening van het verzoek om internationale bescherming legt verzoeker kopieën neer van zijn taskara en van de taskara's van zijn vader, moeder, broer en zus (administratief dossier, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stukken 1-5). De Raad stelt vast dat de identiteit en Afghaanse nationaliteit van verzoeker niet betwist wordt door verwerende partij en dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de taskara's van verzoekers familieleden niet dienstig zijn gezien er niets uit kan worden afgeleid over de mogelijke problemen die verzoeker in Afghanistan gekend zou hebben. Evenmin wordt door verwerende partij betwist dat verzoeker afkomstig is van het dorp Lalme in het district Chaparhar in de provincie Nangarhar.

5.3. Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat op basis van een medisch onderzoek dat de Dienst Voogdij liet uitvoeren verzoeker op datum van 21 juni 2021 een leeftijd werd toegekend van 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Uit niets kan blijken dat verzoeker het resultaat van de leeftijdsbepaling heeft betwist bij de Raad van State. Bovendien heeft verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud ook toegegeven dat hij ten overstaan van de DVZ een verkeerde leeftijd had opgegeven uit vrees voor deportatie (notities PO, p. 5). Ook in het verzoekschrift wordt erkend dat verzoeker zich bij de DVZ om die reden ten onrechte minderjarig heeft verklaard.

In de bestreden beslissing wordt dan ook op goede gronden besloten dat verzoeker niet als minderjarige kan beschouwd worden, dat hij ouder is dan hij verklaarde en dat in zijn hoofd geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld en dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen in het kader van de procedure voor het CGVS.

Waar in het verzoekschrift wordt betoogd dat verzoeker ongeschoold is en analfabeet, hij uit de laagste sociale klasse komt in Afghanistan, zijn manier van uitspraak grote moeilijkheden opleverde voor de tolk tijdens het consult en er met zijn kwetsbaar profiel rekening moet gehouden worden om zijn 'vertel vaardigheden' te beoordelen, wijst de Raad op het volgende.

Met betrekking tot verzoekers lage scholingsgraad en analfabetisme stelt de Raad vooreerst vast dat uit de gegevens van het administratief dossier niet kan blijken dat verzoeker, al dan niet door zijn lage scholingsgraad, dermate onderontwikkeld zou zijn of dat zijn verstandelijke vermogens zodanig zouden zijn aangetast dat hij niet bij machte mocht worden geacht om zijn procedure internationale bescherming te doorlopen, en in het kader van de het interview bij de DVZ en het persoonlijk onderhoud bij het CGVS zijn asielmotieven uiteen te zetten. In elk geval maakte verzoeker in de vragenlijst 'bijzondere procedurele noden' van de DVZ geen melding van zijn analfabetisme of lage scholingsgraad als een omstandigheid die hem zouden kunnen hinderen bij het vertellen van zijn relaas en bij zijn deelname aan de procedure. Verder blijkt uit de stukken van zijn dossier dat verzoeker nergens enig bezwaar formuleerde tegen het plaatsvinden van zijn gehoor en het invullen van de vragenlijst bij de DVZ, dat noch verzoeker, noch diens advocaat enig bezwaar formuleerde tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS en dat geen van beide aanhaalde dat van verzoeker in dit kader, al dan niet omwille van de voormelde problemen, geen volwaardige verklaringen mochten worden verwacht. Voorts blijkt uit verzoekers verklaringen bij de DVZ, de vragenlijst van het CGVS en de notities van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS, genoegzaam dat al deze onderhouden op normale wijze zijn doorgegaan en kunnen hieruit geen ernstige problemen bij het uiteenzetten van zijn relaas en het beantwoorden van de vragen hierover worden afgeleid. Uit de inhoud van deze stukken blijkt dat verzoeker tijdens de onderhouden in staat was het gesprek te volgen, de gestelde vragen begreep en hierop doorgaans concrete antwoorden kon formuleren. Uit deze stukken kan niet worden afgeleid dat hij niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van zijn verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten.

Verder kan uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud en de vragenlijst CGVS niet blijken dat er communicatieproblemen waren tussen de verzoeker en de tolk noch tussen de tolk, de verzoeker en de dossierbehandelaar. Waar in het verzoekschrift wordt verwezen naar het feit dat zijn manier van zich uit te drukken grote moeilijkheden opleverde voor de tolk tijdens de raadpleging van zijn advocaat, waarbij wordt opgemerkt dat zijn uitspraak slecht is en zijn uitleg onsamenhangend, kan de Raad slechts vaststellen dat, daargelaten dat hiervan geen stukken worden bijgebracht en niet kan nagegaan worden welke tolk aanwezig was tijdens de raadpleging bij zijn raadsman, de gemelde problemen in elk geval niet kunnen blijken uit de neerslag van zijn verklaringen bij de DVZ en het CGVS.

Waar ter terechtzitting gewag wordt gemaakt van een mentale achterstand van verzoeker, kan de Raad slechts vaststellen dat hiervan geen enkel stuk wordt voorgelegd en verzoeker zelf niet aanwezig was ter terechtzitting en hiermee evenmin wordt aangetoond dat verzoeker ten tijde van zijn verklaringen bij de DVZ en het CGVS niet in staat zou zijn geweest om coherente verklaringen af te leggen over de redenen waarom hij zijn land van nationaliteit heeft verlaten.

5.4. Het verzoek om internationale bescherming is gebaseerd op verzoekers vrees voor vervolging door de taliban. De kern van zijn vluchtrelaas kan als volgt worden samengevat. Volgens zijn verklaringen zag verzoeker vijf taliban leden zakken laten neerdalen onder een brug toen hij op weg was om voor zijn vader kruiden te gaan halen op hun velden. De taliban merkte hem op en riepen zijn naam, maar verzoeker liep weg. Eenmaal thuis vertelde verzoeker aan zijn vader wat hij gezien had. Deze contacteerde de malik die dan op zijn beurt de overheid contacteerde. Ongeveer anderhalf uur na verzoekers vaststelling vielen overheidstroepen te talibanleden aan bij de brug. Ondertussen werd verzoeker door zijn vader naar zijn oom gestuurd. Hier verbleef hij vijf dagen alvorens Afghanistan te verlaten.

Hierna reisde verzoeker via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Noord-Macedonië, Servië naar Roemenië. Hier verbleef hij een maand alvorens door te reizen naar België. Toen hij ongeveer zes maanden in België verbleef kwamen volgens zijn verklaringen talibanleden naar de ouderlijke woning in Lalme en zegden zijn vader dat zij op zoek waren naar verzoeker, dat verzoeker werkzaam was voor de inlichtingen en werd zijn vader geslagen. In geval van terugkeer naar Afghanistan vreest verzoeker door de taliban vermoord te worden.

5.5. Na grondige lezing van het rechtsplegingsdossier, verzoekers verklaringen, het verzoekschrift, de beschikbare landeninformatie, en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, stelt de Raad vast dat verzoeker de door hem aangehaalde problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Lalme niet aannemelijk maakt.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekers opeenvolgende verklaringen bij de DVZ en het CGVS evenals zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS zelf over kernelementen van zijn voorgehouden problemen met de taliban tegenstrijdig en steeds wisselend zijn, onder meer met betrekking tot wanneer de taliban naar zijn ouderlijk huis zouden gekomen zijn, bij wie hij zich zou hebben schuilgehouden voor zijn vertrek en waarvan hij precies getuige zou geweest zijn en dat hij ook na confrontatie hiermee, deze inconsistenties niet op overtuigende wijze kan ophelderen.

Vooreerst stelt de Raad vast, zoals terecht aangestipt in de bestreden beslissing, dat verzoeker bij aanvang van het persoonlijk onderhoud verklaarde dat het interview bij het CGVS goed verliep (notities PO, p. 3), dat hij verklaarde dat hij de tolk goed heeft begrepen, en dat de vragenlijst luidop aan verzoeker werd voorgelezen (notities PO, p. 4). Verder blijkt ook uit het administratief dossier dat verzoekers advocaat enkele correcties doorstuurde over de vragenlijst en dit ook bevestigde tijdens het persoonlijk onderhoud (administratief dossier, map 4, bijkomende informatie).

Hieruit blijkt in elk geval dat verzoeker wel degelijk kennis heeft genomen van de inhoud van de vragenlijst en deze ook heeft begrepen, nu hij hierover zelfs via zijn advocaat schriftelijke opmerkingen heeft gemaakt. In het verzoekschrift worden deze vaststellingen niet betwist.

In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot verzoekers verklaringen over wanneer de taliban naar zijn ouderlijk huis zijn gekomen, verzoeker ervan beschuldigd voor de inlichtingendienst te werken en verzoekers vader te hebben geslagen, als volgt gemotiveerd: *“Verder dient te worden vastgesteld dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw beweerde problemen met de Taliban, en niet in het minst omdat u hierover geen consistente verklaringen weet af te leggen. Bij de DVZ vertelde u dat de Taliban uw vader thuis bezochten en hem sloegen toen u zich vijf dagen schuilhield bij uw oom, waarna ze nogmaals langskwamen twee maanden voor uw onderhoud bij de DVZ (vragenlijst CGVS, genoteerd door een ambtenaar van de DVZ, vraag 3.5). Echter vertelt u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS niets over dat eerste bezoek. U verklaart dat de Taliban naar uw huis kwamen twee maanden na de val van de vorige regering (NPO, p.13). Gevraagd of ze ooit voor dit bezoek al eens langskwamen, antwoordt u dat ze naar uw woning kwamen na uw vertrek uit het land. U geeft vervolgens wisselende verklaringen dat ze niet langskwamen tijdens het regime van de Taliban, maar voor de val van de vorige regering (NPO, p.21). Ter verduidelijking wordt u nogmaals gevraagd of het bezoek voor of na uw vertrek uit Afghanistan plaatsvond, waarop u antwoordt dat u reeds ongeveer zes maanden in België was toen de Taliban langskwamen (NPO, p.21). U stelt voorts dat de Taliban niet naar uw huis konden komen tijdens het regime van de vorige regering, gezien de toenmalige overheid nog aanwezig was in uw regio (NPO, p.22). Geconfronteerd met uw uiteenlopende verklaringen bij de DVZ en het CGVS, ontkent u uw verklaringen bij de DVZ en herhaalt u dat u reeds in België verbleef toen ze langskwamen (NPO, p.26). Het CGVS wenst hieromtrent te verwijzen naar de correcties die u doorstuurde, alsook de verklaringen die u aan het begin van het persoonlijk onderhoud gaf (zie supra). De loutere ontkenning van uw eerder afgelegde verklaringen, niettegenstaande deze ingaan tegen wat u bij aanvang van het onderhoud op het CGVS liet optekenen, vormt hierdoor geen afdoende verschoning voor de vastgestelde inconsistentie omtrent de tijdssituering van het bezoek van de Taliban aan uw woning en aan uw vader.”*

De Raad stelt vast dat verzoeker deze pertinente motieven niet weet te weerleggen waar hij in het verzoekschrift betoogt dat de vastgestelde inconsistenties verklaard kunnen worden door stress en tijdsproblemen. Hoewel het interview bij de DVZ en het persoonlijk onderhoud bij het CGVS stresserend kunnen zijn voor verzoekers om internationale bescherming, kan van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze worden verwacht dat deze voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen aflegt leggen met betrekking tot belangrijkste feiten en gebeurtenissen die tot de kern van het vluchtrelaas behoren en de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst.

Wanneer de taliban zijn langsgekomen bij verzoeker thuis is een essentieel element van verzoekers relaas aangezien het direct betrekking heeft op de door hem aangehaalde vrees voor vervolging door de taliban omwille van wat hij zou hebben gezien. Een vraag hierover kan bezwaarlijk als zeer ingewikkeld worden beschouwd en uit de notities van het persoonlijk onderhoud kan ook blijken dat verzoeker begreep wat hem gevraagd werd, maar zijn verklaringen hierover aanpaste. Waar in het verzoekschrift gesteld wordt dat de taliban twee keer langskwamen, met name een eerste keer tijdens de Dublin-procedure en een tweede keer in januari 2022 en zijn jongere broer hem dit verteld heeft, daarbij zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud citerend, kan de Raad slechts vaststellen dat uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat hij enkel specificceert dat de taliban bij zijn vader thuis kwam toen hij ongeveer zes maanden in de Dublinprocedure in Dublin was (notities PO, p. 21). Verder blijkt uit het administratief dossier dat verzoekers interview bij de DVZ, waar hij verklaarde *“Toen ik bij mijn oom was, is de Taliban bij ons thuis gekomen. Ze vroegen aan mijn vader waar ik was. Gezien ik niet thuis was, werd mijn vader hard geslagen”* (vragenlijst CGVS? punt 3.5.) plaatsvond op 18 maart 2022. Het persoonlijk onderhoud bij het CGVS, waar hij verklaarde, gevraagd of de taliban voor of na zijn vertrek zijn huis bezochten: *“Nee ik was vertrokken, ik was in BE. Hoe lang was u in BE toen ze uw huis bezochten. Ongeveer zes maanden. Ik was in Dublin”* (notities PO, p. 21) vond plaats op 25 augustus 2022. Beide interviews vonden bijgevolg plaats na januari 2022, zodat er geen redelijke verklaring voorligt waarom verzoeker bij de DVZ uitdrukkelijk verklaart dat de taliban zijn ouderlijk huis bezochten en zijn vader sloegen en bij het CGVS uitdrukkelijk verklaart dat hij al in België was toen dit gebeurde. Ook in de schriftelijke correcties bij de vragenlijst CGVS die verzoeker stuurde op 11 augustus 2022, worden geen opmerkingen gemaakt over zijn verklaring dat de taliban bij hem thuis was gekomen toen hij bij zijn oom was. Waar verzoeker enkel de notities van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS citeert, weerlegt hij geenszins de vastgestelde tegenstrijdigheid. Het louter verwijzen naar één versie van zijn relaas als de juiste, kan niet verschonen dat hij hierover tegenstrijdige verklaringen aflegde, dat hij bij aanvang van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS werd gevraagd of hij opmerkingen had over het interview bij de DVZ en hierover niets meldde en dat hij evenmin in zijn schriftelijke opmerkingen bij de vragenlijst CGVS hierover niets vermeldde.

De vaststelling dat verzoeker hierover tegenstrijdige verklaringen aflegt, ondermijnt reeds de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over de beweeerde problemen met de taliban voor zijn vertrek en de voorgehouden problemen van zijn vader met de taliban na verzoekers vertrek uit Afghanistan.

Ook met betrekking tot verzoekers verklaringen omtrent de zaken die de taliban bij de brug zouden neergelaten hebben stelt de Raad vast verzoekers verklaringen uiteenlopen en dat verwerende partij in de bestreden beslissing een correcte appreciatie heeft gemaakt. Deze luidt als volgt:

“Daarnaast verklaarde u aanvankelijk tijdens uw persoonlijk onderhoud bij de DVZ dat u zag hoe de Taliban wapens lieten zakken onder de brug, waarna de overheid deze wapens heeft gevonden en ze in beslag heeft genomen (vragenlijst CGVS, genoteerd door een ambtenaar van de DVZ, vraag 3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaart u echter dat het bommen betroffen (NPO, p.13 & p.16). Geconfronteerd met uw verklaringen bij de DVZ, antwoordt u dat wapens en bommen hetzelfde zijn (NPO, p.16). Echter verklaarde u bij de DVZ dat veiligheidstroepen van de overheid ze (de wapens dus) in beslag namen, wat niet aan de orde is wanneer het om bommen zou gaan, aangezien deze onschadelijk dienen te worden gemaakt ipv. in beslag te worden genomen. Op het CGVS wordt u gevraagd wat er verder met de bommen gebeurde, waarop u antwoordt dat u reeds was vertrokken en het dus niet weet. Nadat de vraag herhaald wordt, antwoordt u dat uw vader u zei naar het huis van uw oom te gaan (NPO, p.18). Nogmaals geconfronteerd met de uiteenlopende verklaringen die u aflegt aangaande datgene wat de Taliban uitspookten, verklaart u dat ze u bij de DVZ vroegen om uw zaak kort uit te leggen (NPO, p.25). Deze werkwijze verklaart echter niet waarom u dan totaal andere dingen zou verklaren, die even kort zijn. Dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over wat de Taliban precies onder de brug legden, alsook wat er vervolgens mee gebeurde, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw problemen met de Taliban.”

Verzoeker doet geen afbreuk aan deze motieven waar hij betoogt dat hij niet gezien heeft wat er in de zakken van de taliban zat en er dus vanuit ging dat het om wapens of bommen ging. Vooreerst wijst de Raad erop dat verzoeker in geen enkele van zijn verklaringen, zowel bij de DVZ, als in zijn schriftelijke correcties van de vragenlijst CGVS, als tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS, enige twijfel uitte over hetgeen de taliban aan het doen was. Hij verklaarde eerst dat ze wapens aan het begraven waren en daarna dat het bommen betrof. Nergens heeft hij hieromtrent enige twijfel geuit. Er valt niet in te zien waarom verzoeker nu wel twijfel uit over de zaken die de taliban aan het begraven waren. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud gevraagd werd hoe hij geweten zou hebben dat het bommen betrof als deze in zakken zaten. Hierop antwoorde hij dat het zware zakken waren die door twee personen verplaatst moesten worden (notities PO, p. 17). Dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud zulk antwoord gaf en geen twijfel uitte over de inhoud van de zakken valt niet te rijmen met zijn huidige betoog dat hij niet zou geweten hebben wat er precies in de zakken zat.

Verzoeker doet ook geen afbreuk aan voorgaande motieven waar hij stelt dat bommen en wapens voor hem en op algemene wijze in het Pashtu-jargon hetzelfde zijn. Daargelaten dat verzoeker zijn bewering dat bommen en wapens op algemene wijze in het Pashtu-jargon hetzelfde zijn niet concreet staakt, blijkt uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud dat tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS het verschil tussen wapens en bommen letterlijk aan bod kwam en verzoeker via de Pashtou-tolk die hem ter beschikking werd gesteld ook duidelijk het verschil tussen beide woorden begreep, zodat zijn loutere stelling dat in het Pashtou-jargon bommen en wapens hetzelfde zijn geen overtuigende verklaring biedt voor zijn tegenstrijdige verklaringen hierover en deze vaststelling de geloofwaardigheid van zijn verklaringen dat hij getuige was van deze actie van de taliban en de problemen die daaruit zouden voortgevloeid zijn, verder ondermijnt.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekers opeenvolgende verklaringen over de persoon bij wie hij zich ongeveer vijf dagen schuilhield niet eensluidend zijn en hij zijn verklaringen hierover tijdens het persoonlijk onderhoud aanpast. In de bestreden beslissing wordt hierover als volgt gemotiveerd: *“Ook uw verklaringen aangaande bij wie u zich ongeveer vijf dagen schuilhield, blijken volledig inconsistent te zijn. Bij de DVZ verklaarde u dat u bij uw oom langs moeders zijde verbleef, gezien uw moeder zich daar reeds bevond (vragenlijst CGVS, genoteerd door een ambtenaar van de DVZ, vraag 3.5). Bij het CGVS verklaart u evenwel aanvankelijk dat u naar Akhond Kalai ging waar uw maternale oom woont, waarna u zich corrigeert dat uw tante daar woont. Om duidelijkheid te scheppen, legt het CGVS u uit dat u reeds verklaarde bij uw maternale tante te hebben verbleven waarna u verklaart bij uw oom langs vaderskant te hebben verbleven. U legt uit dat u in het huis van uw tante verbleef, en dat u de man van uw tante uw maternale oom noemt (NPO, p.18). Gevraagd wat de naam is van deze man, antwoordt u K. (...). Gevraagd hoe uw maternale tante heet, antwoordt u S. (...). Echter heeft u deze naam niet genoemd toen u gevraagd werd wie de broers en zussen van uw moeder waren (NPO, p.11). Nogmaals wordt u om verduidelijking gevraagd, namelijk of K. (...) de broer is van uw moeder, of het de man is van uw tante langs moederskant, aldus de zus van uw moeder. U antwoordt dat K. (...) uw maternale oom is en dat de man van uw tante ook K. (...) heet (NPO, p.19). U verklaart aldus dat u bij uw tante S. (...) en haar man K. (...) verbleef, echter verklaart u vervolgens dat S. (...) de zus van uw vader is. Nogmaals probeert het CGVS duidelijkheid te scheppen door de vraag of het correct is dat u bij de zus van uw vader verbleef, wat u bevestigt (NPO, p.19). U geeft aldus een andere persoon op bij wie u verbleef dan wat u bij de DVZ heeft verklaard, namelijk uw tante langs vaderskant in plaats van uw oom langs moederskant. Gevraagd om welke reden u dit niet heeft gecorrigeerd met de hulp van uw advocaat, antwoordt u dat de tolk bij uw advocaat het Pashtou niet begreep, gezien hij Dari sprak (NPO, p.20). Echter kan dit niet verklaren hoe u de andere correcties wel heeft kunnen maken via uw advocaat indien u en de tolk elkaar niet begrepen. U wordt nogmaals gevraagd bij wie u gedurende vijf dagen verbleef, waarop u antwoordt dat u bij uw maternale oom verbleef, de man van uw tante (NPO, p.28-29). Dat u steeds wisselende antwoorden biedt op deze vraag en verstrikt geraakt in uw eigen antwoorden, kan het CGVS aldus niet overtuigen. Er dient aldus te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door de tegenstrijdigheden die werden vastgesteld doorheen uw verklaringen bij het CGVS, alsook met uw verklaringen bij de DVZ.”*

De Raad stelt vast dat verzoeker ook deze motieven niet weet te weerleggen. Zoals reeds aangehaald kan aangenomen worden dat een interview of persoonlijkheid in het kader van een beschermingsverzoek voor de verzoeker enigszins stresserend kan zijn. Dit belet evenwel niet dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij in staat is om voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot de kernelementen van zijn relaas, en zeker met betrekking tot gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt. De identiteit van de persoon bij wie verzoeker zich gedurende vijf dagen schuil gehouden zou hebben, nadat hij getuige was geweest van de actie van de taliban onder de brug is een belangrijk feit in verzoekers vluchtrelaas. Het betreft een eenvoudige feitelijke vaststelling, waarvan bezwaarlijk kan beweerd worden dat de vragen hierover voor verzoeker, gelet op zijn lage scholingsgraad, moeilijk te beantwoorden waren. Er kan niet ingezien worden hoe stress ervoor gezorgd kan hebben dat verzoeker hierover dermate in de war geraakte dat hij zulke tegenstrijdige verklaringen aflegde. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat hij geschild heeft bij zijn tante S. die de zus van zijn vader is en van wie hij de man K. ziet als een oom, weet verzoeker de motieven van verwerende partij niet om te buigen. Dit betoog doet geen afbreuk aan de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat hij steeds wisselende antwoorden gaf op deze vraag en verstrikt geraakte in zijn eigen antwoorden en biedt geenszins een afdoende verklaring hiervoor. Door louter de passages van zijn persoonlijk onderhoud te citeren waar hij deze versie van de feiten geeft, kan de Raad slechts vaststellen dat hij daarmee geenszins aannemelijk dat dit de personen zijn bij wie hij zich heeft schuilgehouden nu hij zich grotendeels beperkt tot het herhalen van een deel van zijn eerdere verklaringen en dit niet volstaat om de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen.

Tenslotte stelt de Raad vast, in navolging van de bestreden beslissing, dat verzoekers verklaringen over een aantal cruciale aspecten van de voorgehouden feiten, met name dat de talibanleden anderhalf uur bij de brug zouden hebben gewacht nadat verzoeker hen zou gezien hebben en zij dachten dat hij voor de inlichtingen werkte en dat zij pas zes maanden nadat verzoeker al in België was op zoek zouden gegaan zijn naar verzoeker, weinig logisch zijn in het licht van de door verzoeker geschetste omstandigheden, wat de geloofwaardigheid van de beweerde feiten en zijn vluchtrelaas verder ernstig ondergraaft. In de bestreden beslissing wordt hierover als volgt gemotiveerd: *“Verder dient te worden opgemerkt dat onlogische verklaringen uw geloofwaardigheid verder aantasten. U vertelt dat de Taliban u verdenken van samenwerking met de inlichtingendienst van de overheid (NPO, p.12). Gevraagd om welke reden ze deze conclusie trokken, en niet zouden aannemen dat u per toeval passeerde, antwoordt u dat ze u vroegen te stoppen, maar u niet stopte en wegliep (p.23). U verklaart bovendien dat het gevecht tussen de overheid en de Taliban ongeveer anderhalf uur nadat u hen zag aan de brug van start ging (NPO, p.18). Gevraagd om welke reden de Taliban nog anderhalf uur bij deze brug bleven, totdat de overheid hen aanviel, nadat ze u reeds zagen en vermoedden dat u voor de inlichtingen werkte, antwoordt u dat ze waarschijnlijk een hinderlaag aan het plannen waren tegen de Amerikaanse of overheidstroepen (NPO, p.24). Dat Taliban op deze plek aan de brug dan bleven rondhangen, nadat ze in hun hoofde betrappt werden door iemand van de overheid, is volstrekt onlogisch. Daarenboven dringt de vraag zich op waarom Taliban u dan niet eerder zijn komen zoeken, gezien ze u als een verrader en spion aanzagen. U verklaart namelijk bij het CGVS dat de Taliban langskwamen bij uw woning zes maanden nadat u al in België was gearriveerd, alsook dat u acht maanden onderweg was van Afghanistan tot België (NPO, p.6). Dat Taliban niet eerder langskwamen op zoek naar u en er meer dan een jaar (!) over deden - wat u bevestigde na confrontatie betreffende het bezoek (zie supra) - doet de wenkbrauwen fronsen. Indien ze er werkelijk op gebrand waren om u op te sporen, moge men verwachten dat ze niet meer dan een jaar zouden wachten. Hiermee geconfronteerd, stelt u dat de Taliban niet zomaar naar uw woning konden komen tijdens het bewind van de vorige regering. Echter hadden de Taliban 's nachts de controle over uw dorp voor uw vertrek uit Afghanistan, volgens uw verklaringen, waardoor zij reeds de kans hadden u snel op te sporen (NPO, p.6).”* De Raad stelt vast dat deze motieven pertinent en correct zijn en dat verzoeker deze niet weerlegt door te stellen dat de taliban hem pas na de val van het regime in augustus 2021 begonnen te verdenken van overheidsmedewerking gezien ze dan lijsten van personen die voor de overheid werkten hebben bemachtigd en te verwijzen naar een passage uit het EASO COI *“Report Afghanistan Country Focus”* van januari 2022, waarin melding wordt gemaakt van het feit dat een gewapende groep het hoofdkwartier van het National Security Directorate en het Ministry of Communications zouden binnengedrongen zijn en duizenden lijsten van personen die op de loonlijst stonden en geheime dossiers, met inbegrip van dossiers over inlichtingenmedewerkers en informanten, zou hebben meegenomen. Deze passage heeft betrekking op de risico's die personen die banden hadden met de vorige regering, veiligheidsdiensten of buitenlandse troepen en bovendien blijkt uit het geciteerde EASO rapport dat in dit bericht ook wordt gesteld dat het niet zeker is om welke groep het gaat en dus evenmin of het om de taliban gaat (EASO, p. 45). Verder stelt de Raad vast dat uit verzoekers verklaringen niet kan blijken dat hij op regelmatige basis met de genoemde ministeries, de veiligheidsdiensten of buitenlandse troepen zou hebben samengewerkt, zodat hij door de loutere verwijzing naar dit bericht in het EASO rapport geenszins aannemelijk maakt dat hij op dergelijke lijst zou staan, laat staan dat de taliban op basis van deze lijst na de val van het vorige regime zouden te weten zijn gekomen dat verzoeker hen had aangegeven. De stelling in het verzoekschrift dat zij hem eerst niet verdachten omdat zij hem niet kenden toen verzoeker hen aan de brug heeft gezien, kan bovendien niet verklaren hoe zij dan plots op basis van deze lijst wel zouden geweten hebben dat verzoeker hen zou hebben aangegeven, noch waarom zij dan vele maanden later zouden weten waar verzoekers ouderlijk huis was.

Verder is het feit dat verzoekers familie nog steeds in hetzelfde dorp woont, en er behalve het bezoek aan verzoekers vader waarbij hij geslagen werd, geen verdere noemenswaardige problemen kende na zijn vertrek is een bijkomende aanwijzing dat verzoekers problemen met de taliban ongeloofwaardig zijn. In de bestreden beslissing wordt hierover als volgt gemotiveerd: *“Voorts verklaart u dat uw ouders, broer en zus nog steeds in het dorp wonen (NPO, p.10). Dat uw familie het dorp intussen niet is ontvlucht, ondanks uw verklaring dat u als een spion voor de vorige regering wordt/werd aanzien, lijkt nogmaals te bevestigen dat u noch uw familieleden in werkelijkheid problemen met de Taliban hebben gekend.”* Verzoeker kan deze analyse niet ombuigen waar hij voorhoudt dat zijn familie te arm is om te verhuizen en dat ze door hun sociale klasse nergens anders welkom zullen zijn. Dat verzoekers familie te arm zou zijn om te verhuizen, doet geen afbreuk aan de pertinente vaststelling dat familie in hetzelfde dorp blijft wonen en dit als dusdanig moeilijk of niet te rijmen valt met verzoekers bewering dat hij als een spion zou worden beschouwd door de taliban en dat de taliban hem om die reden heden zou viseren.

Gelet op het geheel van bovenstaande tegenstrijdigheden en incoherenties en de verschillende onlogische aspecten in verzoekers relaas over de actie van de taliban waarvan hij beweert getuige te zijn geweest, besluit de Raad, zelfs rekening gehouden met verzoekers lage scholingsgraad, dat geen geloof kan worden gehecht aan de door hem voorgehouden problemen met de taliban.

Het geheel van verzoekers individuele omstandigheden, verklaringen en de door hem voorgelegde documenten in acht genomen en beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie, stelt de Raad vast dat hij zijn beweerde problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan en de vrees die hij ingevolge dit alles beweert te koesteren, niet aannemelijk maakt omdat zijn verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog stelt dat hij een vluchteling is omdat hij een risicoprofiel heeft vanwege het behoren tot een gemarginaliseerde sociale klasse, stelt de Raad vast dat verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat louter omdat hij tot een gemarginaliseerde klasse zou behoren een gegronde vrees voor vervolging heeft en onder de vluchtelingendefinitie valt. Uit de beschikbare landeninformatie kan niet blijken dat Afghanen die tot een gemarginaliseerde sociale klasse behoren louter omwille van deze hoedanigheid vervolging zouden riskeren of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet zouden lopen. De loutere verwijzing naar een artikel van Oxfam International, zonder dit concreet op zijn individuele omstandigheden te betrekken, volstaat daartoe geenszins.

5.6. Verzoeker werpt in zijn verzoekschrift ook op dat hij bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden omdat hij verwesterd is en omdat een lang verblijf in Europa heeft gekend. *In casu* stelt verzoeker verwesterd te zijn daar hij als jonge twintiger in België is aangekomen en dus beïnvloed is door Belgische gewoonten, Belgische mode en Belgische jeugd. Hierdoor zou hij zich gedragen en kleden als een westerling, rookt hij, gebruikt hij marihuana en heeft hij contacten met vrouwen. Tevens is verzoeker ongeveer twee jaar geleden uit Afghanistan vertrokken en duurt zijn verblijf in België sinds ongeveer anderhalf jaar.

5.6.1. In zoverre wordt geargumenteerd dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet oordeelt de Raad als volgt. Artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *"een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :*

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en

- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;".

Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat betreft de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ook niet worden gesteld dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze 'verwesterde Afghanen' en 'terugkeerders' hun eigenheid behouden (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn 'verwesterd', zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat 'verwesterde Afghanen' of terugkeerders niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

5.6.2. In de vervolgingsgronden is er echter ook sprake van ‘godsdienst’ en ‘politieke overtuiging’. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond ‘godsdienstige overtuiging’ wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond ‘politieke overtuiging’ is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt.

In casu besluit de Raad dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor de verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

5.6.3. Daarnaast is het niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspant om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. In de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 wordt immers aangegeven dat personen kunnen worden gezien als ‘verwesterd’, onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-moslim beschouwd worden. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghansen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 78, p. 80-81). Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem of haar een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 juni 2011, “*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*”, par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid ‘*to play the game*’.

5.6.4. Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het verder van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige ‘geldende normen’ in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handavingsbeleid ervan.

5.6.5. De Raad verwijst naar de beschikbare landeninformatie die hem door verwerende partij wordt voorgelegd en die wordt opgesomd onder punten 1 en 3 van dit arrest.

5.6.6. Ten eerste blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat de *de-factoregering* van de taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De sharia laat verschillende interpretaties toe en kent verschillende stromingen. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de *de-facto*-talibanregering reeds verschillende decreten en richtlijnen heeft uitgevaardigd, net als de provinciale *de-factoregeringen*. Bij de machtsovername heeft de *de-factoregering* de rechterlijke macht ontmanteld. Het systeem van rechtspreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd, trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29-31). Deze *de-factoregering* heeft opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. Een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Dit ministerie wordt heden geleid door Sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen de taliban vertegenwoordigen, maar zijn *de-factoministerie* telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de sharia wensen (EUAA *Afghanistan security situation* augustus

2022, p. 30). Het MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de sharia door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit “een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachtenbehandeling en handhavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen”. Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit *de-factoministerie* slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd. Op 15 juni 2022 had UNAMA weet van ten minste 30 gevallen van “wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41-42). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder “een afzonderlijk departement binnen Kaboel”. Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van hisbah (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (muhtasibeen) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden behandelt. Echter blijkt uit de landeninformatie dat dit *de-factoministerie* in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit *de-factoministerie* beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met “gedrags- en kledingkwesaties” (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30 en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar de EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022 verwijst dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden. De toepassing van “*amr bil-maruf*” (‘deugdzaamheidsbevordering’) verschilde vóór de machtsovername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtreders plaatselijk werd bepaald door “*amr bil-maruf*” of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes, enzovoort daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate* van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EUAA *common analysis* april 2022, p. 78). Heden bestaan er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *Afghanistan targeting of individuals* p. 45-48). In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen 20 jaar minder veranderd zijn, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 42 en p. 46). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022, dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-factoministerie* in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-factoministerie* zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de *de-facto*-talibanautoriteiten weinig ‘directe beperkingen’ hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden zijn verwijderd. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Panjshirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer checkpoints worden opgericht. Via deze checkpoints speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie.

Zij beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan* augustus 2022, p. 68 en p. 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de *de facto*-taliban-autoriteiten opgeroepen om meer 'professionals' in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de *de facto*-talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van Pashtu-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten vertrokken zijn, wat als 'verkeerd' en 'verdacht' wordt beschouwd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 hebben de taliban een 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afgaanse ambtenaren en politieke figuren' opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie verzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de *de facto*-talibanregering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: *Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 38 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze verweven zijn met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtu-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (*Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Een bron oordeelde dat de berichten die men op sociale media platforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon. Evenwel hebben internationale media bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media (*Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23-24 in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban.

5.6.7. De Raad is zich ervan bewust dat ook de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen geconfronteerd worden in het verzamelen van informatie over Afghanistan.

De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen/informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media. Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met uitdagingen waarmee verschillende organisaties geconfronteerd worden in hun bronnenonderzoek, blijkt uit objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Immers, niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert zal worden beschouwd als verwesterd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”.

Aldus blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk. Een persoonlijk risico voor verzoeker om als verwesterd te worden beschouwd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

5.6.8. Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk is (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 49). De meest recente landeninformatie die door beide partijen bijgebracht wordt, laat niet toe anders te oordelen.

5.6.9. Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij aangereikt te worden. Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie opgenomen in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen die onder het profiel vallen van een toegeschreven verwestering een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren, zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land en de zichtbaarheid van de persoon. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 81).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen beoordeeld te worden.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

In casu stelt de Raad vast dat verzoeker volgens het leeftijdsonderzoek dat plaatsvond op 21 juni 2021 een leeftijd werd toegekend van 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar, en hij volgens zijn verklaringen in eind 2020 of begin 2021 Afghanistan zou verlaten hebben. Door louter te verwijzen naar verzoekers verblijf van anderhalf jaar in België en te stellen dat hij zich kleedt en gedraagt op een westerse manier, rookt en marihuana gebruikt en contact heeft met vrouwen, waarvan hij verder ook geen enkel stuk bijbrengt om zijn beweringen te staven, toont verzoeker niet aan dat hij niet langer in staat zou zijn zich aan te passen aan de Afghaanse waarden en normen. Door louter te poneren dat hij beïnvloed is door Belgische gewoonten, mode en jeugd toont hij evenmin aan dat hij niet langer in staat zou zijn zich aan te passen aan de Afghaanse waarden en normen, noch dat in zijn hoofde sprake is van gedrag dat is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft.

Met de uitdagingen inzake het verzamelen van informatie over de situatie in Afghanistan werd in bovenstaande analyse terdege rekening gehouden. Verder wijst de Raad erop dat verzoekers vormende jaren zich in Afghanistan hebben afgespeeld zodat hij zich niet in dezelfde situatie bevindt als minderjarigen en dat hij verklaart van ethnische origine Pashtoun te zijn, de dominante klasse in Afghanistan na de machtsovername en in verzoekers regio van herkomst Nangarhar (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, August 2022, p. 156), en soenniet, zodat hieruit evenmin kan blijken dat hij niet in staat kan worden geacht zich te conformeren aan de in Afghanistan heersende waarden en normen of aan de Afghaanse manier van denken.

5.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin is aangetoond dat hij, in geval van terugkeer vervolging riskeert omwille van een (toegeschreven) verwestering op basis van zijn verblijf in het buitenland.

6.3. In zoverre verzoeker zich in het verzoekschrift baseert op de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EG (heden: Richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt:

“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...).”

Het Hof van Justitie verduidelijkte in zijn rechtspraak dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b), “*moet voortvloeien uit de gedragingen van derden*”, in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35).

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest *M'Bodj* stelde het Hof van Justitie hieromtrent: “*In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt*

verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36 en 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

Uit het geheel van de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling dat specifiek, dit is individueel, van aard is. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij persoonlijk een reëel risico op ernstige schade loopt, hetgeen niet *ipso facto* kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49). Verder stelt de rechtspraak van het Hof van Justitie dat een verzoeker ook moet aantonen dat hij opzettelijk, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling. Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan deze actor.

Samenvattend kan worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, een onmenselijke behandeling aldus moet worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (EASO *Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie, meent de Raad dan ook dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA "*Country Guidance Afghanistan*" van april 2022 waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud te voorzien of in huisvesting) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b van Richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor, bv. wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

6.3.1. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulement-beginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door (i) objectieve factoren, enerzijds, dan wel (ii) actoren, anderzijds.

Indien precaire leefomstandigheden eerder worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bv. een medische aandoening of droogte), dan hanteert het EHRM een hoge drempel. Het EHRM oordeelt in zulke gevallen dat enkel "*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (zie bv. EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42-45 waar het EHRM oordeelde dat het risico niet voortvloeide uit een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, maar wel uit een natuurlijke ziekte en het gebrek aan adequate zorgen in het land van herkomst: "*the alleged future harm would emanate not from the intentional acts or omissions of public authorities or non-State bodies, but instead from a naturally occurring illness and the lack of sufficient resources to deal with it in the receiving country*").

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het HvJ, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van een actor.

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat een verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, § 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, § 278-283). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijk karakter van deze rechtspraak.

Zo benadrukt het EHRM dat in de zaak *M.S.S.* volgende elementen doorslaggevend waren: (i) de status van de betrokken verzoeker als lid van een kwetsbare groep met nood aan bijzondere bescherming, *in casu* de groep van asielzoekers; (ii) de positieve verplichtingen voortvloeiend uit de EU-wetgeving, met name wat opvang in een EU-lidstaat betreft, ten aanzien van deze groep; en (iii) de onverschilligheid en nalatigheid van de EU-lidstaat om te voldoen aan deze EU-verplichtingen, waardoor de betrokken asielzoeker terechtkomt in een situatie van extreme armoede.

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak *M.S.S.* vervolgens eveneens toepaste op de zaak *Sufi en Elmi*, bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, is volgens het EHRM enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in de vluchtelingen- en IDP-kampen in Zuid- en Centraal-Somalië waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis overwegend ('predominantly') was te wijten aan directe en indirecte handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties hadden geweigerd (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 90-91).

6.3.2. De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een precaire socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Het EHRM oordeelde op 29 januari 2013 met betrekking tot de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dat de toenmalige situatie, die weliswaar zeer ernstig was wegens het aanhoudende conflict, niet vergelijkbaar was met die in Zuid- en Centraal-Somalië. Zo stipte het EHRM aan dat Afghanistan wél een functionerende centrale regering had en dat nog steeds een functionerende infrastructuur aanwezig was, anders dan in Somalië dat sinds 1991 geen functionerende centrale regering meer heeft. Verder bleek dat Afghanistan, en in het bijzonder Kaboel waarheen de verzoeker zou worden teruggestuurd, onder controle van de regering stond, in tegenstelling tot het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië, dat sinds 2008 onder controle staat van islamitische opstandelingen. Tevens benadrukt het EHRM dat er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid was van internationale hulporganisaties, in tegenstelling tot in Somalië, waar internationale hulporganisaties de toestemming werd geweigerd om in meerdere gebieden actief te zijn. Ten slotte oordeelde het EHRM dat, hoewel de moeilijkheden en tekortkomingen in de voorzieningen voor personen met een handicap in Afghanistan niet konden worden onderschat, evenmin kon worden gezegd dat die problemen het gevolg waren van een *opzettelijk* handelen of nalaten van de Afghaanse autoriteiten.

Het EHRM was dan ook van oordeel dat in die omstandigheden de problemen waarmee de betrokken verzoeker zou worden geconfronteerd bij terugkeer grotendeels het gevolg zouden zijn van ontoereikende sociale voorzieningen door een gebrek aan middelen. Aldus werd gekozen voor de benadering van het HvJ in de zaak "*N. tegen het Verenigd Koninkrijk*", wat inhoudt dat van een schending van artikel 3 van het EVRM enkel sprake is "*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*" (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. tegen Verenigd Koninkrijk*).

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzeekerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft, waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn.

Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzeekerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking.

De kernvraag is of de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend ('predominantly') wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Na een zorgvuldige lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precare economische situatie, milieuomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

Voor de machtsovername door de taliban was Afghanistan reeds sterk afhankelijk van buitenlandse hulp. Hiermee werd 75% van alle overheidsuitgaven gefinancierd doch dit leidde tot slechts zeer bescheiden verwezenlijkingen. Wijdverspreide corruptie had een negatieve impact op de economie alsook op investeringen in de privésector. Dit was één van de oorzaken waarom de privésector en privé-investeringen in Afghanistan onderontwikkeld bleven, naast het gewapend conflict, politieke instabiliteit, de druk op de economie als gevolg van de influx van terugkeerders, bureaucratische inefficiëntie en brain drain.

De machtsovername door de taliban heeft geleid tot een plotse (tijdelijke) onderbreking van deze internationale kapitaalinstroom en van financiële en economische hulp alsook tot een ernstige verstoring van het goederen- en dienstenverkeer, onder meer omwille van de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran. De enige humanitaire hulp die bleef voortlopen, hoewel in beperkte mate, gebeurde grotendeels via NGO's en IGO's.

Sinds september 2021 is de Afghaanse economie, die zo afhankelijk is van buitenlandse hulp, in vrije val, wat heeft geleid tot een ineenstorting van de openbare dienstverlening en het Afghaanse bancaire systeem.

Deels omwille van reeds bestaande internationale sancties opgelegd door de Verenigde Naties en de Verenigde Staten ten aanzien van individuen die behoren tot de taliban, deels omwille van economische acties ondernomen door de internationale gemeenschap, werden de Afghaanse buitenlandse geldreserves na de machtsovername bevroren. De overdracht van middelen en hulp verschuldigd door de Wereldbank, het International Monetair fonds en andere internationale donoren werd tevens nagenoeg onmiddellijk opgeschort. Voorts beslisten regeringen en internationale financiële instellingen om niet langer rechtstreeks zaken te doen met de Afghaanse Centrale Bank. Dit veroorzaakte een liquiditeitscrisis. Afghaanse banken beperkten vervolgens de mogelijkheid om geld over te schrijven of op te nemen. Dit verhinderde bedrijven om betalingen uit te voeren of te ontvangen, toegang te krijgen tot hun kapitaal of de salarissen van hun werknemers te betalen. Ook de uitbetaling van lonen aan ambtenaren werd hierdoor bemoeilijkt. Het zorgde tevens voor een terugval en disrupties in buitenlandse handel alsook importrestricties. Internationale organisaties of non-gouvernementele organisaties, werkzaam in ontwikkelingshulp, werden verhinderd om de salarissen van hun medewerkers te betalen. Huishoudens konden geen buitenlandse geldoverdrachten meer ontvangen of toegang krijgen tot hun spaargeld. Overheidssectoren zoals onderwijs en gezondheidszorg konden niet meer naar behoren functioneren.

In november 2021 werd het gebruik van buitenlands geld in Afghanistan verboden door de de-facto-overheid en werd van de bevolking geëist om enkel Afghanis te gebruiken voor hun financiële transacties. Wegens de moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, heeft het informele hawala-systeem voor geldovermakingen aan belang gewonnen.

De beperking op het overmaken van geld naar en binnen Afghanistan is momenteel ook een van de belangrijkste belemmeringen voor inter-nationale organisaties die in het land ontwikkelingshulp willen verlenen. Ook zij moeten steeds meer gebruik maken van het hawala-systeem. Het hawala-systeem heeft echter ook te lijden onder de financiële crisis in het land, omdat hawala-verstrekken hun diensten niet meer kunnen aanbieden, of althans niet meer in dezelfde mate als voorheen, als gevolg van de algemene liquiditeitscrisis en de beperkingen in het banksysteem.

De ineenstorting van het bankwezen en het monetaire stelsel alsook het tekort aan cash leidde tot een devaluatie van de Afghaanse munt, een versnelde inflatie door hoge prijzen voor levensmiddelen, het verlies van bijna vijfhonderdduizend banen en een algemene inkrimping van de Afghaanse economie. Het bruto binnenlands product van Afghanistan kromp met ongeveer 20-30% nadat de taliban aan de macht kwamen.

Bovendien had en heeft de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang voor vrouwen tot de arbeidsmarkt een impact op de Afghaanse economie. Tevens zijn tal van privé-initiatieven, geleid door en gericht tot vrouwen, gedwongen stopgezet.

Tezelfdertijd lijdt Afghanistan momenteel onder de gevolgen van de ergste droogte in 27 jaar. Dit heeft geleid tot de slechtste oogst in 35 jaar en een tekort dat wordt geschat op maximaal 3 miljoen ton tarwe. Om tekorten in de oogst te compenseren was er reeds een beleid om landbouwproducten in te voeren, zoals tarwe, maar dit wordt in gevaar gebracht door de liquiditeitsproblemen van de *de facto* Afghaanse overheid. Daarbij kwam ook nog eens de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, dat gevolgen had voor de voedselveiligheid in Afghanistan.

Resolutie 2651 werd in december 2021 aangenomen door de VN Veiligheidsraad, waardoor het sanctieregime werd aangepast en humanitaire bijstand, financiële transacties en de levering van goederen en diensten nodig voor deze bijstand werden vrijgesteld. In januari 2022 lanceerde de VN een oproep om 5 miljard dollar aan noodhulp. Eveneens in januari 2022 hebben de Verenigde Staten 308 miljoen dollar toegezegd. In februari 2022 verklaarde de regering van de Verenigde Staten dan weer van plan te zijn de helft van de 7 miljard dollar aan bevroren tegoeden in een hulpfonds te storten en de andere helft aan de families van de slachtoffers van de aanslagen van 11 september 2001 te geven. Ook in februari 2022 besloten de Verenigde Staten om de sancties die hadden geleid tot de ineenstorting van de Afghaanse economie sinds de overname door de taliban te versoepelen. In maart 2022 ontving de Afghaanse centrale bank zo'n 32 miljoen dollar in contante hulp van de Verenigde Staten.

Het voorgaande neemt niet weg dat humanitaire organisaties worden geconfronteerd met tal van moeilijkheden en belemmeringen om de noodzakelijke humanitaire hulp te bieden. Ze kennen ernstige operationele uitdagingen door onzekere geldstromen als gevolg van terughoudendheid bij banken en een overmatige naleving van de internationale sancties tegen de taliban uit vrees om overtredingen tegen de sancties te begaan. Ook bedrijven krijgen om deze reden te maken met ernstige beperkingen in hun operationele capaciteit.

In juni 2022 werden de provincies Paktia en Khost getroffen door een aardbeving waarbij meer dan duizend doden vielen en meer dan zesduizend gewonden. Daarop vroegen de taliban om internationale bijstand.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is en de door de taliban aangestelde functionarissen ervaring missen in het bankwezen en financiële zaken, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren.

Het is weliswaar zo dat de Verenigde Naties tussen 19 augustus en 31 december 2021 196 incidenten hebben gedocumenteerd die betrekking hadden op hun werkzaamheden, in de eerste plaats op hun personeel, waaronder 111 gevallen van intimidatie, 39 met criminaliteit verband houdende incidenten, 10 arrestaties en 30 incidenten waarbij gebouwen, kantoren en eigendommen van de Verenigde Naties werden gevisieerd. Het totaal is een aanzienlijke stijging ten opzichte van de 34 incidenten die in dezelfde periode in 2020 werden geregistreerd. Terzelfdertijd hebben de agentschappen van de Verenigde Naties hun operaties in het hele land voortgezet, waarbij alle belangrijke en enkele minder belangrijke routes werden gecontroleerd en ontruimd voor gebruik (UN Security Council, *The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security, Report of the Secretary-General, A/76/667 – S/2022/64*, p. 5).

In september 2021 en in februari 2022 herhaalden de de-facto-overheden hun belofte om de veiligheid van humanitair personeel en hun bewegingsvrijheid te garanderen.

In maart 2022 gaf UNOCHA aan dat door de drastische afname van het willekeurig geweld veel belemmeringen voor humanitair personeel wegvielen om te reizen naar moeilijk bereikbare gebieden in vergelijking met daarvoor. UNOCHA gaf evenwel ook aan te worden geconfronteerd met interferenties van lokale overheden in hun werkprocessen, bv. in de voedselbedeling. Er wordt gemeld dat in 57% van de districten humanitair personeel te maken kreeg met geweld of bedreigingen. In de periode van 1 januari 2022 tot 30 april 2022 rapporteerde UNOCHA een totaal van 134 incidenten van geweld tegen humanitair personeel, goederen en gebouwen, waarvan 70 werden gepleegd door gewapende criminele groeperingen en 57 door de taliban en 3 door ISKP. In latere maanden zijn er nog meldingen geweest van zulke incidenten (EUAA, *"Afghanistan: Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 178).

Hoewel deze incidenten van geweld tegen humanitair personeel zorgwekkend zijn en in het oog moeten worden gehouden, kan in deze stand van zaken niet worden gesteld dat humanitair personeel op een systematische wijze wordt geviséerd of op systematische wijze wordt verhinderd in het uitoefenen van zijn werkzaamheden.

In maart 2022 noteerde de Wereldbank dat doorlopende humanitaire bijstand had bijgedragen tot een zekere economische stabilisatie, met een licht verbeterde wisselkoers, een meer stabiele inflatie en een lichte stijging in tewerkstelling alsook in lonen. Niettemin zou het minstens nog tot 2031 duren voordat het Afghaanse BNP terugkeert tot het niveau van 2020. Volgens de Wereldbank vereist dit onder meer het versoepelen van beperkingen in de financiële sector, een groeiend politiek vertrouwen in de talibanregering, toegenomen investeringen in de privésector, meer mogelijkheden voor vrouwen om deel te nemen aan de economie en een stabiele veiligheidssituatie.

Na een zorgvuldige analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. Dit is een standpunt dat tevens wordt gevolgd door andere rechtscolleges in de Europese Unie (zie bv. Oberverwaltungsgericht Hamburg, 23 februari 2022 – 1 Bf 282/20.A), minstens is de Raad geen andersluidende rechtspraak bekend.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Waar verzoeker stelt dat de gedragingen van de taliban een ontwrichtend effect hebben en daarbij verwijst naar een rapport van Human Rights Watch van 1 maart 2022, een bericht van de World Bank Group en een USAID verslag, kan de Raad slechts vaststellen de door hem geciteerde informatie in dezelfde lijn

ligt van de hierboven geciteerde landenrapporten waarop bovenstaande analyse is gebaseerd en hij verder geen enkel concreet element aanbrengt waaruit kan blijken dat de huidige humanitaire situatie wel veroorzaakt zou zijn door het intentioneel handelen of nalaten te handelen door actoren in de zin van de hogervermelde rechtspraak, laat staan dat verzoeker hierdoor zou geviseerd zijn en dat bijgevolg verzoeker hiermee niet aantoonbaar dat deze situatie onder het toepassingsgebied van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt. Ook met betrekking tot de socio-economische situatie in de provincie Nangarhar brengt verzoeker informatie aan die in dezelfde lijn ligt als de hierboven geciteerde landenrapporten waarop bovenstaande analyse is gebaseerd. Waar hij in het verzoekschrift citeert uit het arrest van de Raad van 31 maart 2022 en wordt betoogt dat de redenering in dit arrest *in casu* toepasselijk is omdat de gedragingen van de taliban een ontwrichtend effect hebben, wijst de Raad er op dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet concreet aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precarie socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

6.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, pt. 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een

burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat, maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogt.

Het Hof heeft in het arrest *Elgafaji* verder geoordeeld dat, conform artikel 4, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert, zoals uit artikel 8, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU blijkt (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 40).

Het Hof van Justitie oordeelde ook dat een binnenlands gewapend conflict wordt geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité* (GK)).

De Raad herinnert er aan dat het Hof van Justitie er op wees dat het begrip “*ernstige en individuele bedreiging*” tegen het leven of de persoon van diegene die om subsidiaire bescherming verzoekt in de zin van artikel 15 c) van de Kwalificatierichtlijn ruim moet worden uitgelegd (HvJ 10 juni 2021, C-901/19, *C.F. en D.N.*, punt 39).

6.4.1. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 in acht genomen. In deze “*Country Guidance*” wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. Bij de beoordeling van de veiligheidssituatie moet rekening gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) de verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover de Raad beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met *Improvised Explosive Devices* (IED's) allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het *National Resistance Front* (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berrmbommen, magnetische bommen en *targeted killings*. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke *collateral damage* onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP.

Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode op het einde van 2021 en gedurende de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden.

ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in *quasi* heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden *raids* uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en *targeted killings* uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

Het CGVS maakt onder andere gebruik van cijfergegevens over veiligheidsincidenten uit de databank van ACLED. De ACLED-gegevens opgenomen in de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 13 september 2022 kunnen beschouwd worden als een update van de ACLED-data uit de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022. De veiligheidsincidenten (onder de categorieën battles, explosions/remote violence en violence against civilians), met uitzondering van '*riots*', '*protests*' en '*strategic developments*' worden hierin opgenomen (COI Focus van 13 september 2022, voetnoot 1). Het grootste aantal veiligheidsincidenten gebeurt in Kabul (250), gevolgd door Panjshir (227), Baghlan (186), Nangarhar (182) en Takhar (119). ACLED voert incidenten met geoprecisie type 3 (waarvoor geen specifieke informatie over de locatie beschikbaar is) in onder de hoofdplaats van de provincie, terwijl deze incidenten in eender welk district van de provincie kunnen hebben plaatsgevonden. Voor de provincie Nangarhar kende ACLED geoprecisie 3 toe aan 9 incidenten in de verslagperiode. Het gaat om aanvallen door het NRF, ISKP of onbekenden op de taliban (*battles*); twee incidenten gericht tegen personen aan wie banden met ISKP werden toegeschreven; de moord op twee salafi's, een beschieting van een huwelijkskonvooi door de taliban nabij een controlepost waarbij de bruid gewond raakte; de ontvoering van een dokter door onbekenden en een incident gericht tegen twee lokale journalisten (*violence against civilians*). Alle 9 incidenten heeft ACLED gecodeerd onder het district Jalalabad, dat ook de provinciehoofdplaats Jalalabad omvat.

Volgens de UCDP-gegevens opgenomen in het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022 gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 om 298 veiligheidsincidenten, *i.e.* '*incidents with at least one recorded fatality*', over het ganse land waarbij het aantal doden wordt geschat op 1 765 in totaal. De provincies die het meest werden geraakt door deze incidenten zijn Nangarhar (71 incidenten), Panjshir (55), Baghlan (35) en Kabul (35). Dodelijke slachtoffers

vielen er volgens UCDP in deze periode voornamelijk in de provincie Kabul (298), gevolgd door Kunduz (121), Balkh (77), Kandahar (65) en Panjshir (61).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij veelal religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van '*unexploded ordnance*'.

Uit data van UNAMA over burgerslachtoffers sinds 2009, wanneer UNAMA is gestart met de systematische documentatie, tot 15 juni 2022 blijkt een duidelijke trendbreuk sinds de machtsovername van de taliban.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit *quasi* elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde 759 000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan in de periode 1 januari – 30 november 2021, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1 155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde 2,2 miljoen *internal displaced persons* (IDP's) die teruggekeerd waren naar hun regio van herkomst in de tweede helft van 2021.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting.

Verzoeker brengt evenmin actuele informatie aan waaruit het tegendeel kan blijken. Dat er nog steeds een zekere mate van willekeurig geweld is in Afghanistan en dat Nangarhar één van de provincies is die het meest wordt getroffen door veiligheidsincidenten en volgens de COI Focus van mei 2022 het meeste aantal veiligheidsincidenten kende in de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 wordt niet betwist en werd mee in rekening genomen in bovenstaande analyse. Ook werd rekening gehouden met het feit dat ook burgers hiervan het slachtoffer kunnen worden.

Met het door verzoeker geciteerde EUAA “*Country Guidance*” van april 2022 werd rekening gehouden in bovenstaande analyse en de overige informatie van Asyls, OSAR, EASO en Reliefweb waarnaar verzoeker verwijst ligt volledig in de lijn van de informatie opgenomen in de voorgaande analyse. Door louter naar deze informatie te verwijzen toont verzoeker niet aan dat hieruit de verkeerde conclusies zijn getrokken, rekening houdende met de moeilijkheden inzake het verzamelen van informatie zoals hierboven aangegeven. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat hij, in zijn regio van herkomst Nangarhar, louter omwille van zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat er sprake is van een gewapend conflict tussen de taliban en opstandige groeperingen in Afghanistan en van een zekere mate van willekeurig geweld in zijn regio van herkomst, Nangarhar zoals hoger toegelicht. Verzoeker bevindt zich dus in de tweede situatie zoals geïdentificeerd in de rechtspraak van het Hof van Justitie. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen. Waar verzoeker verwijst naar het feit dat hij uit een provincie en een district komt waar er willekeurig geweld bestaat wijst de Raad op hetgeen hieromtrent hierboven is vastgesteld. In zoverre verzoeker nog verwijst naar het feit dat hij beschouwd zal worden als iemand die voor de inlichtingendiensten heeft gewerkt, Afghanistan op jonge leeftijd heeft verlaten, verwesterd is en zal terugkeren als afgewezen asielzoeker, heeft de Raad hierboven reeds vastgesteld dat hij niet aannemelijk maakt hierdoor vervolging te moeten vrezen. Verder stelt de Raad ook vast dat niet kan worden ingezien, en verzoeker licht dit ook niet concreet toe, hoe verzoekers verblijf in het buitenland of leeftijd *in casu* voor hem het risico verbonden aan het willekeurig geweld verhogen. Deze elementen moeten worden beoordeeld in het kader van het onderzoek naar verzoekers nood aan bescherming op basis van artikel 48/3 en artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Zoals hierboven uiteengezet heeft verzoeker evenwel geen gegronde vrees voor vervolging dan wel reëel risico op ernstige schade op deze gronden aannemelijk gemaakt.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker in de loop van de procedure bij het CGVS zich niet heeft beroepen op de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan of de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

7. Wat de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad verwijst naar wat hierboven werd besproken en waaruit volgt dat verzoeker de beweerdde problemen met Daesh niet aannemelijk maakt gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen hierover. Bijgevolg is verzoekers verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

8. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET